

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 127.818 van 5 februari 2004
in de zaak A. 106.578/XIV-5200.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTIERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 6 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 31 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 2 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 31 januari 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 2 februari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 maart 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 20 februari 2001 op de zetel van het commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, een Russische staatsburger, verklaarde dat ze problemen kende omdat zij, evenals haar beide ouders, Viktor en Elza (o.v. 5.057.128), lid was van de Mormoonse Kerkgemeenschap in Kaliningrad (Russische Federatie). Betrokkene zou omwille van haar geloofsovertuiging in maart 1999 en op 25 juni 1999 (tijdens het afstudeerfeest) op school medeleerlingen geslagen zijn. Begin december 1999 werd betrokkene's moeder Elza, omwille van haar religieuze overtuiging op haar werk ontslagen. Op 31 maart 2000 zou de politie een religieuze bijeenkomst bij een medegelovige thuis verstoord hebben en kenbaar hebben gemaakt dat ze moesten samenkomen in de daarvoor bestemde gebedsruimte. Naar aanleiding van dit voorval zou betrokkene bij de decaan van de universiteit geroepen zijn. Deze laatste maakte haar duidelijk dat, indien er nog zulke politieverklaringen zouden toekomen, er geen plaats meer voor haar zou zijn aan de universiteit. Betrokkene's moeder zou zich hierna tot de wijkagent gewend hebben en later ook met de procureur van het Openbaar Ministerie over deze kwestie een gesprek gevoerd hebben. In augustus 2000 zou ook betrokkene's vader, Viktor, naar aanleiding van uit de hand gelopen ruzie met een collega, genaamd Yuri, ontslagen zijn. Op 5 september 2000 zouden haar ouders naar familie in Wit-Rusland getrokken zijn om te onderzoeken of ze daar zonder problemen zouden kunnen wonen. Doch betrokkene's vader kreeg er bezoek van een wijkagent die hen duidelijk maakte dat hij hun aanwezigheid niet wenste. Haar ouders keerden in oktober 2000 terug naar Kaliningrad (Russische Federatie). Betrokkene verbleef gedurende deze periode bij haar grootmoeder in Kaliningrad. Sinds de thuiskomst van haar ouders op 20 oktober zouden ze dreigtelefoontjes ontvangen hebben van Russische nationalisten (RNE), waarvan Yuri, de ex-collega van betrokkene's vader, deel uitmaakte. Op 23 november 2000 zouden Russische nationalisten een aanval hebben uitgevoerd op hun appartement, waar op dat moment enkel betrokkene's moeder aanwezig was. Na dit incident verhuisden ze met haar ouders naar haar grootmoeder. Op 18 december 2000 zouden betrokkene en haar vader, tijdens de ophaling van enkele spullen in de garage, belaagd zijn door Yuri en een andere persoon. Betrokkene werd door deze laatste geslagen, maar kon uiteindelijk gered worden door haar vader. Betrokkene's vader bracht haar daarna naar het ziekenhuis. Of de politie werd gewaarschuwd kon betrokkene zich niet meer herinneren. Daarop besloten betrokkene en haar ouders hun land te verlaten. Op 30 januari 2001 verliet betrokkene samen met haar ouders, Viktor en Elza (o.v. 5.057.128), de Russische Federatie. Uit haar verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat ze 's anderendaags, met name op 31 januari 2001, in België aankwam en diezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Er dient in eerste instantie vastgesteld te worden dat de door betrokkene ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn (Kaliningrad) en er geen aanwijzingen zijn dat betrokkene zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen om haar problemen te voorkomen. Bovendien blijkt uit bronnen waarover het commissariaat-generaal beschikt (LDS Church News

Archives, www.desnews.com/cgi-bin/libstory_church?dn_all&9805240080) dat de Kerk van Jezus Christus en de Heiligen der Laatste Dagen in de Russische Federatie door het Ministerie van Justitie formeel erkend is als een gecentraliseerde religieuze organisatie. De officiële erkenning van de Mormoonse Kerkgemeenschap duidt op de welwillende houding van de Russische autoriteiten. Er is bijgevolg geen aanwijzing dat betrokkene geen bescherming kan of zou kunnen genieten van de Russische autoriteiten. Betrokkene verklaarde wel dat haar ouders klacht hebben ingediend bij de wijkagent (CGVS, dochter, p. 12 en 19). In de gevallen dat geen gevolg werd gegeven aan deze klachten bij de politie is betrokkene's moeder slechts éénmaal naar de procureur van het Openbaar Ministerie gestapt om een gesprek te hebben (CGVS, dochter, p. 19). Er kan bijgevolg gesteld worden dat betrokkene en haar ouders nagelaten hebben om bij de autoriteiten op hun klachten aan te dringen en dat ze de beschermingsmogelijkheden bij deze autoriteiten onvoldoende uitgeput hebben. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging vastgesteld worden.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat betrokkene, evenals haar moeder, verklaarde dat de dreigtelefoontjes aanvingen nadat haar ouders op 20 oktober 2000 uit Wit-Rusland waren teruggekeerd (CGVS, dochter p. 17; CGVS moeder, p. 4). Betrokkene's vader daarentegen beweerde dat hij thuis telefoontjes kreeg reeds vóór hij naar Wit-Rusland vertrok (CGVS, vader, p. 6). Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat ook in het kader van de asielaanvragen van betrokkene's ouders, Viktor en Elza (o.v. 5.057.128), op basis van bedrieglijke verklaringen en de afwezigheid van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging door commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in hoofde van betrokkene niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie. De door betrokkene op het commissariaat-generaal neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stellen: het doktersattest bewijst enkel dat betrokkene geslagen is door een onbekende en hierdoor verwondingen opliep. Nergens wordt vermeld in welke omstandigheden dit gebeurde. Daarnaast bewijzen betrokkene's geboorteakte, studentenkaart en bibliotheekkaart enkel haar identiteit, waaraan niet wordt getwijfeld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 2 februari 2001.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending opwerpt van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van artikel 6 van het E.V.R.M., van de rechten van de verdediging en “afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout”; dat zij aanvoert dat de bewijslast inzake ontvankelijkheid bij de bevoegde administratie ligt en dat de commissaris-generaal dus een onontvankelijkheidsgrond dient te bewijzen, dat slechts van een bedrieglijke aanvraag sprake kan zijn indien de asielzoeker valse documenten gebruikt, hetgeen in casu niet het geval is, dat geen andere onontvankelijkheidsgrond voorkomt in de bestreden beslissing, dat er aanwijzingen zijn

voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie nu de verzoekende partij heeft aangetoond dat zij vervolgd wordt omwille van haar actief lidmaatschap van de Kerk van Jezus Christus en de Heiligen der Laatste Dagen, dat deze kerk wel officieel is geregistreerd doch dat volgens het verslag “1999 Country Report on Human Rights Practices - Russia” vervolging en bestraffing van de leden ervan nog plaatsvinden over het volledige grondgebied van Rusland, dat de vader van de verzoekende partij omwille van zijn religieuze overtuiging valselyk wordt beschuldigd van ondermeer het toebrengen van slagen en verwondingen, dat de commissaris-generaal ten onrechte de convocatie van de vader op het politiebureau niet heeft aanvaard omdat de reden van de convocatie er niet op vermeld staat, dat zulks tot de beoordeling ten gronde behoort, dat in de verklaringen van de verzoekende partij één klein verschil voorkomt betreffende de aanvangsdatum van de dreigtelefoons, hetgeen ook aan een foutje in de vertaling of het verslag te wijten kan zijn en geen afbreuk doet aan de essentie van het vluchtverhaal, dat de verzoekende partij heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst alle wettelijke middelen heeft uitgeput en dat de commissaris-generaal verplicht is alle elementen en niet enkel de negatieve in overweging te nemen;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie stelt dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motivering is bereikt, dat de Vluchtelingenconventie een ruime appreciatiebevoegdheid biedt aan de verdragsluitende staten, ondermeer over het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag, dat de asielaanvraag met de bestreden beslissing bedrieglijk en kennelijk ongegrond is verklaard overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dat geen valse documenten vereist zijn om tot de bedrieglijkheid van een aanvraag te besluiten, dat uit een stuk van de Kerk van Jezus Christus en de Heiligen der Laatste Dagen zelf blijkt dat deze erkend is en dat er alleszins geen problemen voor die kerk uit blijken en dat de in aanmerking genomen tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

- “1. Het is volstrekt onjuist dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen ‘valse inlichtingen’ zou bevatten, zoals voorgehouden in de memorie van het commissariaat-generaal. De verzoekende partij herhaalt nogmaals dat bedrog niet wordt vermoed en dat het aan het commissariaat-generaal toekomt het bedrog te bewijzen.
 2. De tegenstellingen tussen de verklaringen van de vader en de moeder van de verzoekende partij betreffen ondergeschikte details, die met de essentie van het verhaal niets te maken hebben.
- Zo zegt de ene dat hij een incident wel heeft aangegeven aan de politie en de andere niet: zulks kan en hoeft niet meteen een contradictie te zijn.

Het tijdstip waarop de dreigtelefoons begonnen is op zich niet zo belangrijk, wel dat er dreigtelefoons waren.

Ook het detail i.v.m. de vechtpartij, is van ondergeschikt belang en is niet van aard een bedrog aan te tonen: immers de vrouw was daar niet aanwezig, was dus geen getuige en heeft de informatie dus gekregen van derden.

3. De verzoekende partij heeft wel degelijk eensluidende verklaringen afgelegd omtrent de essentiële delen van haar vluchtverhaal, met name de vervolging om religieuze motieven.

4. De verzoekende partij en haar ouders hebben verklaard eerst en vooral klacht te hebben neergelegd bij de wijkagent, vervolgens bij de politie en vervolgens bij de Procureur, maar alles tevergeefs.”;

2.1.5. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; dat deze tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager derhalve altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor vervolging (Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83);

Overwegende dat uit de stukken in het administratief dossier die uitgaan van de kerk waartoe de verzoekende partij stelt te behoren, blijkt dat deze kerk geregistreerd is doch niet dat de kerk of haar leden worden vervolgd; dat in het verslag dat de verzoekende partij bijbrengt wel wordt vermeld dat religieuze groeperingen enigszins problemen met lokale milities kunnen ondervinden doch dat er ook uit blijkt dat deze groeperingen een beroep kunnen doen op de hogere Russische autoriteiten; dat de verzoekende partij aldus niet de vaststellingen weerlegt dat ingeroepen problemen van lokale aard zijn noch dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij geen bescherming van de Russische overheid zou kunnen genieten;

Overwegende dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij alle wettelijke middelen zou hebben uitgeput om bescherming te krijgen; dat uit het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken echter blijkt dat zij zelf heeft verklaard dat haar moeder slechts éénmaal naar het Openbaar Ministerie is gestapt voor een gesprek nadat diverse klachten bij de politie zonder gevolg zouden zijn gebleven; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat zij voldoende bescherming bij de hogere overheid heeft gezocht, laat staan dat zij deze niet zou kunnen krijgen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zijn noch dat zij op onjuiste feitelijke gegevens zijn gesteund of dat de commissaris-generaal daarmee de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat voormelde motieven determinerend zijn in de zin dat zij volstaan om te besluiten tot een gebrek aan gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat het middel voor het overige is gericht tegen de vaststelling van bepaalde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partij; dat, rekening gehouden met het hierboven besproken determinerend motief, de verzoekende partij zich daarbij richt tegen overtollige motieven, zodat de eventuele gegrondheid van het middel op dat vlak niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. stelt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat deze bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures zoals deze waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag, dat de commissaris-generaal met de thans bestreden beslissing terdege handelt als administratieve overheid en niet als een administratief rechtscollege; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende dat de rechten van de verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en in administratieve zaken op tuchtzaken, doch niet op een louter administratieve procedure als in casu; dat het middel ook in die mate onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.